

26 Μαρτίου 2018

Παιδί μου, που είσαι; (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ασίγητα ακούγεται στα αυτιά μας, στα αυτιά του καθενός μας, η φωνή του Κυρίου μας, του Δημιουργού μας, του Πλάστη μας, η φωνή του ενδιαφέροντός Του για εμάς:

-Παιδί μου, που είσαι»; Σε ψάχνω! Σε αναζητώ! Γιατί μου κρύβεσαι; Έχεις παράπονο από μένα; Μήπως δεν σου φέρθηκα καλά; Γιατί με αποστρέφεις; Μήπως ντρέπεσαι να με δεις, γιατί η συμπεριφορά σου είναι ανάρμοστη; Μήπως παρήκουσες των αντολών μου; Ότι και αν συμβαίνει, εγώ σε ψάχνω! Μην κρύβεσαι! Σε θέλω! Είσαι το παιδί μου και είμαι ο πατέρας σου. Σε θέλω κοντά μου. Θέλω να νοιώθω την ανάσα σου δίπλα μου. Θέλω να σε βλέπω ευτυχισμένο και χαρούμενο. Θέλω την πρόδοό σου. Θέλω να ζω για πάντα μαζί σου.

«Αδάμ, που ει» (Γεν. γ' 9) ; Ακούστηκε κάποτε η φωνή του Κυρίου μέσα στον Παράδεισο. Έψαχνε ο Θεός τους Πρωτοπλάστους που είχαν κρυφθεί. Τότε που η παρακοή τους στο θείο θέλημα τους είχε απομακρύνει από κοντά Του. Τότε που ντρέπονταν να Τον δούν. Τότε που η Εύα «κρότον τοις ωσίν ηχηθείσα τω φόβω εκρύβη», όταν το δειλινό εκείνο άκουσε τον ήχο των ποδιών του Κυρίου «περιπατούντος», αυτών που αργότερα άκουσε και η αμαρτωλή γυναίκα, η οποία έρρανε τα άχραντα πόδια του Χριστού μας, όπως ψάλλει και η υμνωδός Κασσιανή.

Δεν είχε, όμως, τίποτε το άγριο εκείνη η φωνή, τίποτε το απάνθρωπο και το αυστηρό. Μόνο κάτι το πονεμένο και το ελεγκτικό. Ήταν ένα κάλεσμα σε μετάνοια και σε σωτηρία, πράξη και αυτή της θείας Οικονομίας.

Ο Θεός ως παντογνώστης και παντεπόπτης γνώριζε, ασφαλώς, τι είχαν διαπράξει οι Πρωτόπλαστοι. Δεν περίμενε, όμως, αυτούς να Τον αναζητήσουν. Πρώτος Εκείνος έκανε το μεγάλο βήμα. Πρώτος Εκείνος έσπευσε να τους αναζητήσει. Ήθελε να τους δώσει την ευκαιρία να Του ζητήσουν συγγνώμη. Έτσι, άρχισε να τριγυρνά ανάμεσα στις φυλλωσιές του Παραδείσου και να φωνάζει: «Αδάμ, που ει»; Παιδί μου Αδάμ, που είσαι; Σε αναζητώ με αγωνία! Έλα, παρουσιάσου, μην με κακοκαρδίζεις.

Έμοιαζε η συμπεριφορά του Αδάμ με την συμπεριφορά των μικρών μας παιδιών, που μετά από κάποια ζημιά η αταξία κρύβονται φοβισμένα. Η αγάπη, όμως, του πατέρα, τα αναζητά περιμένοντας να ομολογήσουν κλαίοντας το λάθος τους και Εκείνος να τα σφίξει πάλι μέσα στη μεγάλη του αγκαλιά.

Το ερώτημα «Που είσαι» που μας απευθύνει ο Κύριος είναι ερώτημα αγάπης, είναι πρόσκληση σωτηρίας. Είναι ερώτημα που περιμένει την απάντηση της μετανοίας για οποιοδήποτε λάθος ζωής και το αιτήμα της συγχωρήσεως. Με το ερώτημα αυτό ο Κύριος κάτι περιμένει. Περιμένει την ανταπόκρισή μας στο ψάξιμό Του, μας δίνει την ευκαιρία να νοιώσουμε το λάθος μας και να το διορθώσουμε μένοντας μέσα στην πατρική αγκαλιά, μέσα τον μυρβόλο Παράδεισο.

Ο παρήκοος Αδάμ τότε, μη μπορώντας περισσότερο να κρυφθεί παρουσιάσθηκε γυμνός μπροστά Του, αλλά χωρίς να ζητήσει συγγνώμη Του είπε:

-Άκουσα, Κύριε, την φωνή Σου και κρύφθηκα, γιατί ήμουν γυμνός. Πρώτη φορά είδα την γύμνια μου και ντρέπομαι.

-Γιατί, Αδάμ, φοβήθηκες Εμένα που σε έπλασα; Τι το τρομακτικό είδες την όψη Μου; Στην όψη Αυτού που σε ευεργέτησε με τόσα αγαθά; Αυτού που σε τίμησε με τόση τιμή; Ποιος σου είπε, Αδάμ, ότι είσαι γυμνός; Τι σε έκανε να δείς αυτήν την αλήθεια, να αντιληφθείς την φτώχεια σου, τι άλλο από τον καρπό της γνώσεως, που σου είχα πεί να μην τον φας;

Τι άφατη αγάπη! Τι διευκόλυνση της εξομολογήσεως! Του είπε ο Κύριος την αμαρτία που διέπραξε, για να κάνει τα πράγματα εύκολα στον Αδάμ. Του την είπε πριν εκείνος την ομολογήσει, για να τον φέρει σε συναίσθηση και σκύβοντας το κεφάλι να του πεί:

«Ναί, Κύριε, δεν Σε άκουσα, συγχώρεσέ με».!

Τι όμορφα που θα είχαν τελειώσει όλα! «Συγχώρεσέ με». Αν έλεγε αυτή την μεγάλη λέξη, την οποία ούτε αργότερα ο Ιούδας την είπε, θα άνοιγε η πόρτα του θείου ελέους. Αυτή είναι η λέξη που ανοίγει την κλειστή πόρτα της καρδιάς στην Χάρη. Είναι η λέξη που θα σφράγιζε την πόρτα της εξόδου του Πρωτοπλάστου από τον ποθεινότατο Παράδεισο.

Όμως ο Αδάμ δεν είπε την λέξη αυτή. Προτίμησε να αντιτάξει την αυθάδεια στην αγάπη.

-Εσύ φταίς, Θεέ μου! «Ναί, Εσύ φταίς, γιατί η γυναίκα που μου έδωσες με παρέσυρε και μου έδωσε τον απαγορευμένο καρπό».

Τότε ήταν που ο Κύριος δέχθηκε μια κλωτσιά από το πλάσμα Του, αλλά δεν μίλησε. Κοίταξε μήπως βρεί πόρτα ανοικτή στην καρδιά της Εύας.

-Γιατί το έκανες αυτό, Εύα;»

Αλλά ούτε εδώ βρήκε την μετάνοια, την συναίσθηση της αμαρτίας.

-Τι ζητάς από εμάς ευθύνη, Κύριε, συνέχισε ο Αδάμ, αφού φταίς Εσύ ο ίδιος; Εσύ δεν δημιούργησες την γυναίκα; Εσύ δεν δημιούργησες τον όφη;

Το φάρμακι της αναισχυντίας και του εγωισμού, της αυτονομήσεως είχε φαρμακώσει τις καρδιές των Πρωτοπλάστων. Φαρμακώθηκε η καρδιά του Αδάμ και της Εύας και μίσησαν τον Δημιουργό τους μέχρι του σημείου να τον μεμφθούν για τα δημιουργήματά Του. Έκλεισαν πιά οι φαρμακωμένες καρδιές τους στην Χάρη που ποτέ δεν έπαψε να κτυπάει την πόρτα τους. «Ιδού ίσταμαι επί την θύραν και κρούω» (Αποκ. γ' 20). Όμως η θύρα ήταν καλά αμπαρωμένη και μέσα κατοικούσε ο Διάβολος.

Με τις απαντήσεις του ο αμετανόητος και σκληρόκαρδος Αδάμ έχασε την ευκαιρία της ζητήσεως συγγνώμης, την οποία ήλπιζε να ακούσει ο Θεός, που ήθελε να τον συγχωρήσει και να τον κρατήσει δίπλα Του μέσα στον Παράδεισο, αν και την προγνώριζε. Ο σκοτισμένος, όμως, Αδάμ δεν άρπαξε την ευκαιρία, για να πέσει μέσα στην αγκαλιά πάλι του Θεού. Δεν κατανοούσε ο ταλαίπωρος τότε ότι μόνος του με τα λόγια του και με τα ίδια του χέρια άνοιγε την πόρτα της εξόδου του από τον Παράδεισο. Δεν ήταν μόνο παρήκοος, ήταν αμετανόητος και τολμητίας ύβρεως και αχαριστίας προς τον Ευεργέτη του, όταν Του είπε:

-Εσύ, Θεέ μου, που λυπήθηκες την μοναξιά μου και που έδωσες σύντροφο στη ζωή

μου, Εσύ φταίς. Εσύ που από αγάπη δεν με άφησες μόνο, Εσύ που και τώρα ακόμη με ψάχνεις, γιατί η αγάπη Σου είναι απέραντη.

Ποιος μπορεί να νοιώσει την πικρία του Θεού από τα λόγια αυτά του πλάσματός Του; Την απογοήτευση από την ανάρμοστη συμπεριφορά του; Μια του λέξη θα είχε αλλάξει όλο το σκηνικό στον Παράδεισο εκείνο το δειλινό. Ένας λόγος συγγνώμης και μια δροσοσταλίδα από δάκρυ θα άπλωνε το χέρι του Θεού πάνω Του, όπως Αυτός το απλώνει σε κάθε παιδί Του, που με επίγνωση της αμαρτωλότητός του σπεύδει μετανοημένος να γευθεί το πατρικό χάδι και να χωθεί μέσα στην πλατιά αγκαλιά Του.

Δεν σκέφθηκε ο Αδάμ, όπως και εμείς δεν σκεπτόμαστε, ότι ως Θεός Αυτός γνωρίζει τα πάντα! Πως μπορούμε να κρυφθούμε από την χάρη Του; Πολύ όμορφα μας το λέει αυτό ο ιερός Ψαλμωδός: «Που πορευθώ από του πνεύματός Σου και από του προσώπου Σου που φύγω; εάν αναβώ εις τον ουρανόν, Συ εκεί ει, εάν καταβώ εις τον άδην, πάρει· εάν αναλάβοιμι τας πτέρυγας μου κατ' όρθρον και κατασκηνώσω εις τα έσχατα της θαλάσσης, και γαρ εκεί η χείρ Σου οδηγήσει με, και καθέξει με η δεξιά Σου (Ψαλμ. 138 7-10).

Που μπορώ να πορευθώ, ώστε να είμαι μακριά από το Πνεύμά Σου; Και που μπορώ να καταφύγω, ώστε να μην βρίσκομαι κάτω από το βλέμμα Σου; Εάν τολμήσω να ανεβώ στον ουρανό, Συ υπάρχουν εκεί. Εάν κατεβώ στον Άδη, Εσύ πάλι παρευρίσκεσαι εκεί. Εάν αποκτήσω φτερά και κατά τα χαράματα, πριν να ανατείλει ο ήλιος, πετάξω και κατασκηνώσω στην άκρη της ξηράς και της θάλασσας, εκεί όπου δύει ο ήλιος, εκεί υπάρχουν και Εσύ.

Αυτός ο Ψαλμός που δείχνει την πανταχού παρουσία του Θεού μας και την ανικανότητα μας να κρυφθούμε από τα μάτια Του μας προτυπώνει και τον Τίμιο Σταυρό του Χριστού μας, πάνω στον οποίο σφραγίσθηκε η σωτηρία του γένους των ανθρώπων, η θυσία του Πατέρα της αγάπης, της συγχωρητικότητας, για τα τέκνα του τα αμαρτωλά. Το «εάν αναβώ εις τον ουρανόν», φανερώνει το ύψος του Σταυρού, το «εάν καταβώ εις τον άδην», φανερώνει το βάθος του, το «εάν αναλάβοιμι τας πτέρυγας μου κατ' όρθρον», φανερώνει το πλάτος του και μάλιστα προς την κατεύθυνση εκείνη όπου ανατέλλει κατά το πρωί ο ήλιος , και το «και κατασκηνώσω εις τα έσχατα της θαλάσσης», δηλαδή προς τα εκεί, όπου δύει ο ήλιος, προς την δύση, μας φανερώνει το πλάτος του Σταυρού και μάλιστα της δεξιάς του ακτίνας. Έτσι, επιβεβαιώνεται, ότι όλα τα επιβλέπει ο Μέγας Δημιουργός και τα πληροί με την παρουσία Του, ενθυμούμενοι και το τροπάριο το σχετικό της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, το οποίο λέει ότι: «εύρος και μήκος σταυρού ουρανού ισοστάσιον» δηλαδή οι οριζόντιες και οι κάθετες ακτίνες του

Σταυρού προεκτεινόμενες νοητά καλύπτουν όλην την κτίση.

Το ότι ο Θεός γνωρίζει τα πάντα μας ωφελεί, γιατί μας γεμίζει με ασφάλεια. Αυτή την οποία αισθάνεται κάθε μικρό παιδάκι όταν παίζει κοντά στη μητέρα του και κάτω από το βλέμμα της. Το ίδιο και ο πιστός που αγάπησε τον Θεό και ταπεινώθηκε απέναντί Του σαν παιδί, νοιώθει την καρδιά του να πλημμυρίζει από πνευματική χαρά και ασφάλεια, διότι αισθάνεται το στοργικό θείο βλέμμα επάνω του, γλυκαίνεται από την θαλπωρή της θείας αγάπης. Ακόμη, όταν βαραίνει την καρδιά του κάποια θλίψη, τότε, επειδή πιστεύει ότι ο Θεός γνωρίζει την εσωτερική δυσκολία του, κάνει πολλή υπομονή και παρηγορείται από το Άγιο Πνεύμα.

Επίσης όταν κάθε πιστός βρίσκεται σε κίνδυνο, δεν ολιγοψυχεί. Ακόμη κι αν βρεθώ αντιμέτωπος με τον θάνατο, λέει, δεν θα φοβηθώ να πάθω κάποιο κακό, διότι Εσύ είσαι μαζί μου. Υπάρχει μάλιστα ένας θαυμάσιος Ψαλμός, ο υπ' αριθμόν 138, ο οποίος ξεχειλίζει από πίστη, άγιο φόβο, θαυμασμό και ευγνωμοσύνη για τη θεία παγγνωσία. «Το ακατέργαστόν μου ει-δον οι οφθαλμοί σου», γράφει ο Ψαλμωδός. Με είδαν τα μάτια Σου, Κύριε, όταν ήμουν αδιαμόρφωτο έμβρυο στην κοιλιά της μητέρας μου. Εσύ γνωρίζεις όλες τις σκέψεις μου, πριν τις βάλω στον νού μου. Πως να κρυφθώ από Εσένα; Εσύ παντού, με κρατάς σφιχτά και με οδηγεί το δεξί Σου χέρι.

Εσύ, Χριστέ μου, δείχνοντας πατρικά σπλάχνα οικτιρμών δεν άφησες τον Αδάμ, δεν άφησες όλες τις ψυχές των κεκοιμημένων στον Άδη να χαθούν. Και γι' αυτές μερίμνησες. Αφήνοντας τον Σταυρό Σου, μετά το «τετέλεσται» (Ιωάν. ιθ' 30) κατέβηκες και έψαξες στα βαθύτερα σημεία του Άδη να βρείς το παιδί σου το πρωτότοκο, για να το σώσεις. «Αδάμ γαρ τω προτέρω δεύτερος ο εν υψίστοις οικών κατήλθεν μέχρις Άδου ταμείων». Εσύ λέει ένα πολύ ωραίο τροπάριο του Μεγάλου Σαββάτου, ο δεύτερος Αδάμ, κατέβηκες, για να τον αναζητήσεις μέχρι τα κατώτατα διαμερίσματα του Άδη. Και με την ανάστασή Σου τον συνανέστησας παγγενεί, με όλο του το γένος. «Παγγενεί τον Αδάμ αναστήσας» μας λέει ένα άλλο τροπάριο της Αναστάσεως. Εδώ τον Χριστό μας ο υμνωδός τον ονομάζει δεύτερο Αδάμ, γιατί, όπως ο πρώτος Αδάμ δεν γεννήθηκε από σαρκική μίξη, αλλά πλάσθηκε από τον Θεό, έτσι και Χριστός μας συνελήφθηκε άνευ σποράς και γεννήθηκε από παρθενική μήτρα.

Ζούμε σε μια εποχή κατά την οποία όλο και περισσότερο παρακολουθείται η ζωή μας από κάμερες και δορυφόρους. Και αυτό γεμίζει με ανησυχία την ανθρωπότητα. Όμως πάνω και πέρα από την ανθρώπινη παρακολούθηση υπάρχει το βλέμμα του Θεού, που παρακολουθεί τα πάντα και προνοεί για τα πάντα. Γι' αυτήν την παρακολούθηση ούτε νοιαζόμαστε. Είμαστε ανθρωποφοβούμενοι και όχι

θεοφοβούμενοι. Αυτή η παρακολούθηση δεν είναι κατασκοπευτική. Είναι παρακολούθηση αγάπης και ενδιαφέροντος του Πλάστη προς το πλάσμα Του. Είναι ο θεικός οφθαλμός, «ος τα πανθ' ορά». Ας παρακαλούμε τον Θεό μας, να μας δίνει αυτό το μεγάλο δώρο, την αίσθηση της παρουσίας Του. Παράλληλα, ας προσπαθούμε κι εμείς να την θυμόμαστε και να την συνειδητοποιούμε δίνοντας προσοχή στις κινήσεις του εαυτού μας. Ας τον ακούμε κάθε στιγμή που μας ψάχνει και μας φωνάζει: «Αδάμ, που ει»; Ταπεινά ας του απαντήσουμε και η απάντησή μας ας συνοδεύεται από το «ήμαρτον, Κύριε, ενώπιόν Σου» (Λουκ. ιε' 18). Τότε μόνο θα ζούμε και θα κινούμαστε πάντοτε μέσα στο φως του Χριστού, μέσα στην ομορφιά του Παραδείσου Από εμάς εξαρτάται να το θέλουμε. Μας το είπε άλλωστε «η Βασιλεία του Θεού εντός υμών εστι» (Λουκ.ιζ' 21).

Σημείωση:

Με μεγάλη προσέλευση πιστού λαού πραγματοποιήθηκε στη Λευκωσία απογευματινή φιλανθρωπική εκδήλωση Ιεραποστολικού και Φιλανθρωπικού Ομίλου «Απόστολος Βαρνάβας», ιδρυτής του οποίου υπήρξεν ο μακαρία τη λήξει γενόμενος Γέρων Γαβριήλ, Καθηγούμενος της Μονής του Αποστόλου Βάρναβα, εμπνεόμενος από φιλόφρονα και ιεραποστολικά αισθήματα. Χαιρετισμό απηύθηνε ο πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης, Έφορος της Μονής του Κύκκου και πνευματικός του Ομίλου, π. Αγαθόνικος Κυκκώτης και εποικοδομητικά ο ομότιμος Καθηγητής κ. Νίκος Νικολαΐδης. Περιστατικά από την ζωή του Γέροντος διηγήθηκαν ο οσιώτατος Μοναχός π. Χαρίτων και η ηθοποιός, πνευματικό τέκνο του Γέροντος Χριστίνα Παυλίδου. Κύριος ομιλητής υπήρξεν ο υπογράφων με θέμα «Παιδί μου, που είσαι;». Έψαλλε και εντυπωσίασε ο νεαρός Παναγιώτης, ιεροψάλτης της Μονής του Κύκκου.